

Roeping van de kerk?

Is wat wij ervan maken Gods idee? Ik probeer in komende blogs eerlijk te kijken naar 'wat wij ervan maken'. En bij 'wij' denk ik aan de kerk. Ik dit blog spiegel ik aan het blogartikel over [Gods idee: een volk](#).

Samengevat: "thema's als zending ver weg en zending dichtbij horen bovenaan de agenda van de kerk te staan."

In de kerk mag je verwachten iets terug te vinden van het leven van God. De kerk is de plek die God in het leven roept, in een wereld die onbekend is met haar Schepper. Daar zou je iets moeten kunnen terug vinden van wat de bijbel open legt over Gods weg met de wereld en zijn roeping daarin voor de kerk. **Wat maken wij als kerk van de roeping die God ons geeft?**

a.

Ik geef allereerst een paar citaten van deskundigen die nog nooit van mijn gemeente hebben gehoord, of van de GKV, maar wel bezig zijn met de kerk in het Westen:

*"Zoveel in de christelijke kerk is erop gericht om mensen in de kerkenbanken te krijgen op zondag. Zo heeft het haar eigen wetticisme geschapen die 'heiligheid' ziet als kerkbezoek in plaats van als leven met God door de hele week heen en in heel je leven."*¹

*"De nadruk van de kerk op herders en leraars betekent dat de zendingsdrang van apostelen en profeten altijd verstikt raakt door het onderwijs en de pastorale zorg. Het zogenaamde 'goede onderwijs' gebeurt niet in een kerk die niet naar buiten gericht is. Goed onderwijs is erop gericht om christenen toe te rusten voor dienend leven in de wereld van God".*²

*"In de eerste eeuwen zagen volgelingen van Christus in hoe zending tot de kern behoorde. Dit geldt niet voor een groot deel van de kerk in het Westen. De kerk moet opnieuw opgewekt worden tot haar roeping om met Gods zegen alle volken te zoeken..."*³

---

¹ Michael Frost en Alan Hirsch, *ReJesus: A Wild Messiah for a Missional Church* (2008). Pg. 177 – mijn vertaling

² Michael Frost en Alan Hirsch, *The Shaping of Things to Come: Innovation and Mission for the 21st-Century Church* (2013). Pg. 92 – mijn vertaling.

³ Brian D. Russel, *(re)Aligning with God: Reading Scripture for Church and World* (2015). Pg. 134 – mijn vertaling.

b.

Ik kan natuurlijk niet voor andere gemeenten spreken, maar van wat ik om me heen hoor en van m'n eigen gemeente zie, vind ik deze constateringën pijnlijk herkenbaar.

⊗ Natuurlijk zijn de kerkdiensten belangrijk! Maar een eenzijdig hameren op kerkbezoek betekent een verarming, als je niet ook afvraagt hoe deze ontmoeting met God aanzet tot heel je leven achter Jezus aan willen inrichten. Als ik kijk naar onze kerkdiensten, wordt er vaak een taal gebruikt die moeilijk te begrijpen is voor iemand van buiten. Onze vastgelegde orde van dienst kan zomaar verworden tot het 'afdraaien' van de onderdelen. Wanneer je traditionele vormen probeert te bevragen wordt het zomaar ervaren als bedreiging van het eigen vertrouwde. Als je kijkt naar de collecten zijn die bijna allemaal voor onszelf.

⊗ Als ik dan kijk naar het punt van 'herders en leraars', proef ik een sterke pastorale zucht. Nadruk ligt veel op individueel bezoek en 'of de dominee wel geweest is'. De leiding is hypergevoelig voor gemopper en onvrede in de gemeente en het comfort van de gemeenteleden zet een grote stempel op de besluiten die de kerk durft (of niet durft) te nemen. Dit neemt zoveel tijd en druk in beslag, dat er weinig ruimte en oog is voor dieperliggende problemen van kerk-zijn.

⊗ Wat betreft het besef, dat zending tot hart van de gemeente behoort: ik vind het veelzeggend dat onze pogingen om contacten op te bouwen met de moslimgemeenschap hier ter plaatse op desinteresse stuit of zelfs weerstand binnen de gemeente.

c.

Welke roeping proef ik hier doorheen? De roeping om druk te zijn met jezelf als kerk. De kerk lijkt er niet op gericht om je toe te rusten voor heel het leven in dienst van Jezus. Ik schrijf dit hier niet om op het wereld-wijde-web te klagen over mijn gemeente. Dit doet pijn en ik weet dat het anderen ook pijn doet. Ook in andere gemeenten en andere landen. [Hier een voorbeeld uit Engeland⁴](#), die dezelfde zaken aanstipt. Gespiegeld aan Gods idee, de reden waarom Hij de kerk in het leven roept, ben ik ervan overtuigd dat hier een mooie en belangrijke uitdaging ligt, die geen bijzaak is: *missionair leven*.

Aanvulling

De tekst hiervoor heeft verschillende reacties opgeroepen. Heel wat herkenning, maar ook vragen. Eén vraag wil ik hier apart beantwoorden, omdat die misverstanden kan veroorzaken. Dat is de vraag: *“ben je nu niet toch je eigen gemeente aan het bespreken op een publiek podium? Dat is niet zo netjes!”* Dat is een belangrijke vraag, en als dit het geval was, zou dat inderdaad niet correct zijn! Daarom hier mijn reactie:

- a. Alleen het derde rondje (over contact zoeken met moslims) is een voorbeeld die echt over mijn eigen kerkelijke situatie gaat. Daarom dat ik er nog bewust ‘hier ter plaatse’ aan toevoeg.
- b. Het eerste en tweede rondje zijn echt algemener bedoeld! Vanuit het bezoeken van meerdere kerkdiensten en allerlei gesprekken (ook buiten eigen gemeente), durf ik dit te stellen voor een grotere omtrek dan alleen mijn gemeente! Aan deze wijdere kring denk ik als ik het over ‘ons’ heb. Ik wil bewust inclusief schrijven en niet alleen wijzen naar anderen.
- c. Kennelijk heb ik wel aardig raak geschoten dat het deze vraag oproept. Het bevestigt mijn indruk dat verschillende dingen die algemeen over de kerk in het Westen worden gezegd, ook hier te plaatse herkenning oproepen.
- d. Als je m’n blog al langer volgt, zal het niet nieuw voor je zijn dat ik met stukken kom van mensen die nog nooit van mijn gemeente hebben gehoord, waarschijnlijk nog nooit van de GKV, maar toch met analyses komen over de kerk in het algemeen, waar ik me ook sterk in herken in mijn eigen kerkelijke omgeving. Hier twee voorbeelden van Tom Rainer:
  - [Ontkenning is dodelijk](#)⁵
  - [Blind voor de werkelijkheid](#)⁶

Ben ik zo m’n eigen gemeente aan het uitstellen op het web? Nee! Probeer ik de situatie van onze kerken beter te begrijpen (waaronder m’n eigen gemeente), door te luisteren naar mensen die daar veel mee bezig zijn? Ja! Ik probeer dat voelbaar te maken door het te laten landen in wat ik zie en hoor over de kerk. Dat is kennelijk gelukt gezien de herkenning en de vragen. Hopelijk geeft het wat ontspanning: we zijn echt niet zo uniek, laten we met elkaar eerlijk naar de situatie proberen te kijken. Om samen verder te komen...

---

⁵ <https://bibtheol.wordpress.com/2014/03/07/ontkenning-is-dodelijk/>

⁶ <https://bibtheol.wordpress.com/2014/12/01/blind-voor-de-werkelijkheid/>